

Paola Peretti

*De afstand
tussen jou en mij
en de kersenboom*

Vertaling Ada Duker en Henrieke Herber

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC™ ten behoeve van verantwoord bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © Paola Peretti 2018
Oorspronkelijke titel: *La distanza tra me e i ciliegi*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2018 Ada Duker en Henriëke Herber
Omslagontwerp: Irwan Droog
Foto auteur: Mirko Fin
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 3010 4
ISBN 978 94 027 5672 2 (e-book)

NUR 302
Eerste druk september 2018

Originele uitgave verschenen in het Italiaans als *La distanza tra me e i ciliegi* bij Rizzoli Libri, Milaan.

Als eerste gepubliceerd in het Engels als *The Distance Between Me and the Cherry Tree* bij Hot Key Books, een imprint van Bonnier Zaffre Limited, Londen.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Zeventig meter

1. *Het donker*

Alle kinderen zijn bang voor het donker.

Het donker is een kamer zonder deuren en zonder ramen, met monsters die je pakken en in stilte opeten.

Ik, ik ben niet bang voor het donker; bij mij zit het donker in m'n ogen.

Dat verzin ik niet. Als ik het verzon, zou mama geen perzikvormige cakejes met crème ertussen voor me kopen, en zou ze het niet goedvinden dat ik die vóór het avondeten opat. Als er niets aan de hand was, zou papa zich niet in de badkamer verstoppen, zoals hij doet als de huisbazin opbelt, want als zij belt, heeft ze altijd slecht nieuws.

‘Maak je maar geen zorgen,’ zegt mama als ze na het eten de

afwas doet. 'Ga maar op je kamer spelen, en denk er maar niet aan.'

Even blijf ik in de deuropening van de keuken staan en probeer haar met mijn denkkracht zo ver te krijgen dat ze zich naar me omdraait, maar dat werkt nooit. Daarom zit ik nu hier, in mijn kamer, te knuffelen met Ottimo Turcaret, mijn grijsbruine kat met een krul in het puntje van zijn staart. Het maakt hem niet uit of je hem optilt, over het tapijt rolt of achterna zit met de wc-borstel, hij vindt alles best. Het is een kat, zegt papa, en katten zijn opportunisten. Misschien bedoelt hij daarmee dat ze dol zijn op aandacht. Ik wil alleen maar dat hij er voor me is als ik een probleem heb en voel dat ik iets warmes en zachts moet knuffelen. Zoals nu.

Ik weet dat er iets aan de hand is. Al zit ik nog maar in groep zes, ik heb alles door. De vriendin van mijn neef zegt dat ik het derde oog heb. Zij komt uit India en heeft een stip op haar voorhoofd getekend. Ik vind het leuk dat ze dat denkt, maar voor mij zou het al genoeg zijn als de twee ogen die ik heb gewoon werkten.

Soms, zoals nu, moet ik huilen. Mijn bril beslaat altijd als dat bijna gebeurt. Ik zet 'm af, dan kan hij in elk geval drogen en verdwijnt het rode streepje op mijn neus. Ik draag al een bril sinds groep drie. Deze gele bril met glitters hebben we december vorig jaar gekocht en ik vind hem echt heel mooi. Voor de spiegel zet ik 'm weer op. Zonder bril zie ik alles door een mistwolk, net als wanneer ik douch met heel veel heet water. Mijn mistwolk heet de ziekte van Stargardt, nou ja, volgens mijn ouders dan, die dat vast in het ziekenhuis hebben gehoord. Op papa's smartphone, die ook internet heeft, staat dat meneer Stargardt een Duitse oogarts was van honderd

jaar geleden: hij heeft ontdekt wat er in mijn ogen gebeurt. Hij wist ook dat bij mensen die zo'n mist hebben zwarte vlekken gaan zweven voor dingen en mensen, en die vlekken worden steeds groter en later gigantisch, dus wie die vlekken heeft moet steeds dichterbij de dingen toe om ze beter te kunnen zien. Op internet staat: DE ZIEKTE TREFT BIJ BENADERING EEN OP DE TIENDUIZEND MENSEN. Mama zegt dat speciale mensen worden uitgekozen door God, maar als ik erover nadenk ben ik daar niet erg blij mee.

2.

*D*ingen die ik heel,
heel belangrijk
vind

*(die ik niet meer zal kunnen
doen)*

Als ik drie stappen van de spiegel sta, kan ik mezelf zien.

Die afstand wordt korter: vorig jaar was het vijf stappen. Voor de spiegel aai ik Ottimo Turcaret en strijk ik ook mijn eigen haar glad, nu ik er toch sta. De laatste tijd vindt mama het leuk om staartjes bij me in te doen, en je moet haar eens horen als ze in de war raken! Ze vindt staartjes zo leuk dat ze zelfs vindt dat ze moeten blijven zitten als ik ga slapen. Papa

steekt zijn hoofd om de hoek en zegt dat ik me moet *pyjameren* en mijn tanden moet poetsen. Ik zeg ja, maar voor ik doe wat hij vraagt, ga ik zoals altijd eerst heel lang voor het raam staan. Vanuit mijn slaapkamerraam kun je een groot stuk donkere lucht zien. Ik vind het leuk om daar te staan en naar buiten te kijken op herfstavonden als deze, want het is niet koud en je ziet de maan en de Poolster heel fel schijnen. Mama zegt dat die twee de lantaarn en de lucifer van Jezus zijn. Ik wil vooral elke avond checken of ze er nog staan.

Voor het slapengaan komt papa me een verhaaltje voorlezen. We zijn nu halverwege *Robin Hood*, waardoor ik steeds droom over bossen en pijlen. Meestal komt mama daarna ook binnen om mijn staartjes goed te leggen op het kussen, langs mijn gezicht, en me welterusten te zeggen met haar adem die ruikt naar pepermuntijsjes.

Maar vanavond komen ze samen binnen en gaan op mijn bed zitten, ieder aan een kant. Ze zeggen dat ze hebben gemerkt dat ik een beetje slechter zie, en dat ze daarom hebben besloten om me te laten onderzoeken door een specialist, volgende week. Ik vind het niet leuk om weg te blijven van school, want dan mis ik belangrijke informatie (hoelang deden ze erover om piramides te bouwen?) en roddels (is het waar dat Chiara en Gianluca uit groep zes c weer verkering hebben?). Maar tegen mijn ouders hou ik m'n mond. Ik wacht tot ze weggaan en het grote licht uitdoen, dan doe ik het lampje op mijn nachtkastje aan en ga met mijn vingers langs de boeken die op een plank boven mijn hoofdeinde staan. Ik pak een schrift waarvan het hoekje van de kaft is omgekruld.

Ik leg het op mijn kussen. Op de voorkant zit een etiket waarop staat:

DE LIJST VAN MAFALDA

Dit schrift is mijn dagboek. Op de eerste bladzijde staat een datum: 14 september. Dat was drie jaar en elf dagen geleden. Daaronder staat:

*Dingen die ik heel, heel belangrijk vind
(die ik niet meer zal kunnen doen)*

Het is geen lange lijst. Eigenlijk zijn het maar drie bladzijden, en boven aan de eerste bladzijde staat:

*Alles sterren tellen die er 's nachts zijn
Een onderzeeboot besturen
Welterusten seinen door het raam*

Code rood. Beslagen bril.

Oma woonde recht tegenover ons, in het rode huis met de kanten gordijntjes waar nu een stel woont dat nooit gedag zegt en ook andere gordijnen heeft opgehangen. Oma was papa's mama, ze had krullen net als hij en ik, maar dan grijs, en ze seinde altijd met haar zaklamp voor het slapengaan. Eén keer betekende: 'Ik sta er'. Twee: 'Welterusten'. Drie: 'Jij ook'. Maar dat was vroeger, toen ik mezelf nog kon zien als ik negen stappen bij de spiegel vandaan stond.

Op de derde bladzijde staat:

*Voetballen met de jongens
Paadjes verzinnen op de stoep, en als je valt kom je in de
lava terecht en ga je dood*

Een potje propjesgooien doen
In de kersenboom bij school klimmen

Ik ben ontelbare keren in de kersenboom bij school geklommen, ik doe het al vanaf groep drie. Het is mijn boom. Geen van de andere kinderen kan zo hoog klimmen als ik. Toen ik klein was, aaide ik de stam, knuffelde hem... Hij was mijn vriend.

In die kersenboom heb ik Ottimo Turcaret gevonden. Hij was helemaal bang en net zo grijs met bruin als nu, maar dan lelijker. Hij was nog zo klein dat ik hem in de zak van mijn jurk mee naar huis kon nemen, en pas toen ik hem eruit haalde en op de keukentafel zette, zagen mijn ouders dat het een minikatje was. Toen heette hij nog niet Ottimo Turcaret, hij had nog geen naam. Toen hij al een tijdje bij ons woonde en me constant begon achterna te lopen, zelfs naar school, kreeg ik van papa zijn lievelingsboek cadeau, *De baron in de bomen*. Hij las dat 's avonds voor, voor het slapengaan. Zo leerde ik Cosimo kennen, een jongen die ouder was dan ik, een beetje ouder. Hij leefde in een eeuw van mensen met pruiken, die hem wilden dwingen oersaaie klusjes te doen en smerige dingen te eten, en hij had ook een teckel die twee namen had, en toen vonden we dat Ottimo Turcaret echt een Ottimo Turcaret-koppie had, al heeft onze kat geen twee baasjes zoals de teckel, die Ottimo Massimo heette als hij bij Cosimo was, en Turcaret als hij terugging naar zijn echte baasje, Viola.

Mijn lievelingshoofdpersoon uit het boek is Cosimo: ik vind het geweldig dat hij in de bomen gaat wonen en niet meer naar beneden komt, omdat hij vrij wil zijn. Dat zou ik niet durven. Een keer heb ik geprobeerd van wc-papier een

huisje te bouwen tussen de takken, maar toen begon het te regenen en stortten de muren in. Wat ik het allerleukst vond, was om een stripboek mee naar boven te nemen en dat te gaan lezen op een tak, met mijn rug tegen de stam. Toen kon ik nog aardig goed zien.

Sinds groep drie krijg ik elk jaar een oogonderzoek met druppels die prikken. Mijn dokters noemen dat een pupiltest. Volgens mij zijn de onderzoeken van volgende week een beetje anders, omdat het vlammetje in mijn ogen heel snel aan het doven is. Heel, heel, heel snel. Dat heeft mijn oogarts uitgelegd. Zij is niet Duits, zoals meneer Stargardt, en ze heeft helemaal niets ontdekt, maar ze geeft me altijd een potlood met een gekleurd gummetje erop. Zij heeft verteld dat bij sommige mensen het lichtje uitgaat als ze oud zijn en bij anderen eerder. Bij mij gaat het al uit – maar dan ook echt helemaal – als ik nog jong ben.

Dan zal ik in het donker zitten, heeft ze gezegd.

Maar nu heb ik geen zin om daaraan te denken, nu wil ik alleen maar dromen over de bossen en de pijlen van Robin Hood.

Ik sla mijn dagboek dicht en doe het licht uit.

Cosimo, wil jij me helpen?

Jij kan echt alles, en je bent aardig. Dat weet ik omdat je in het boek verhaaltjes voorlas aan de boef, ook al had die allerlei dingen uitgehaald, je las hem voor tussen de tralies van de gevangenis door, tot de dag dat hij ter dood werd veroordeeld, stel je voor. Maar wie doet dat bij mij? Wie leest mij die verhalen voor als ik in het donker zit en papa en mama op hun werk zijn?

Als zelfs jij, een bomenvriend net als ik, mij niet helpt, dan praat ik niet meer met je. Erger nog, dan dénk ik niet meer aan je. Je moet een manier vinden om mij te helpen, het mag ook een geheime zijn, je hoeft het niet te zeggen, als je maar een manier vindt, en als je dat niet doet, dan tover ik met mijn denkkraft de takken onder je billen weg en val je in de lava waar krokodillen zitten, of op de grond, wat voor jou nog erger is, omdat je hebt gezworen nooit meer de bomen uit te komen.

Estella zegt altijd dat we onszelf wel kunnen redden, dat we echt niets nodig hebben. Maar weet je, ik heb wél iets nodig. Beloofd, Cosimo? Help jij me?